̓ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

̔Εβδομαδιαία ̓́Εκδοσις τῆς Πανελληνίου ̓Ορθοδόξου ̔Ενώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 3053

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 60,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010 Βαρθολομαίου καί Βαρνάβα Ἀποστόλων, Παναγίας Ἄξιόν Ἐστιν | ΕΤΟΣ Ν΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1835

ΝΑ ΛΑΒΗ ΘΕΣΙΝ ΤΟ ΑΓΙΩΝΥΜΟΝ ΟΡΟΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Κύπρου κ. Χρυσόστομος εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Πρακτορεῖον «amen» ὑπὸ ἡμερομηνίαν 2 Ἰουνίου, ἐδήλωσεν ὅτι ὁ «Πάπας εἶναι προκαθήμενος Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι προσωπική μου ἄποψη, ἀλλὰ θέση τοῦ συνόλου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Αἱ δηλώσεις του εἶναι ἀποκαλυπτικαὶ διὰ τὴν προδοσίαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἅγιοί της (Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος κ.λπ.) εἶχον ἀντίθετον ἄποψιν. Ἀλλὰ οἱ σύγχρονοι Πατέρες θεωροῦν ὀπισθοδρομικούς, ξεπερασμένους, μισαλλοδόξους, φανατικοὺς τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ὕψωσαν λάβαρα ἐναντίον τῶν αἱρέσεων καὶ ἔδωσαν ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν πλανεμένων ἀδελφῶν μας εἰς τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεώς μας. Οἱ σύγχρονοι Πατέρες ἐπέταξαν τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἐθνικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς χωματεράς, ἀπηρνήθησαν τὸ Ὀρθόδοξον φρόνημά των καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν των καὶ συμπορεύονται μετὰ τῶν Παπικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζουν ὅλα τὰ ἀθεϊστικὰ κινήματα, ὅλαι αἱ διαστροφαὶ περὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς Πίστεως καὶ κατὰ συνέπειαν ὅλαι αἱ αἱρέσεις. Ἀναγνωρίζουν τὸ Βατικανὸν ὡς κανονικὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ διακηρύσσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὅτι εἶναι ἀδελφὴ Ἐκκλησία, ἐνῶ διὰ τὸν Πάπαν λέγει ὅτι εἶναι ὁ Προκαθήμενος τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι κανονικὸς Ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Οὐσιαστικῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου μᾶς λέγει ὅτι δὲν ὑφίστανται διαφοραὶ μετὰ τοῦ Παπισμοῦ. Διακηρύσσει δὲ ἀπαντῶν εἰς σχετικὴν ἐρώτησιν ὅτι ὁ «Ρωμαιοκαθολικισμὸς δὲν εἶναι αἵρεση... Ἁπλῶς ξέφυγε ἀπὸ τὸ ὀρθὸ δόγμα».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου δὲν ὁμιλεῖ τυχαίως. Εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρώτης Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιας, ἡ ὁποία ἱδρύθη διὰ Διαταγμάτων καὶ ὑπο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θεωρεῖ τόν Παπισμὸν κανονικήν ἐκκλησίαν καί εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν αἵρεσιν

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

«Τὸ Βατικανὸν εἶναι ἀδελφὴ ἐκκλησία, ὁ Πάπας κανονικὸς ἐπίσκοπος τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, τὸν ὁποῖον οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιεπίσκοποι ἀποκαλοῦν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἁγιώτατον». Μὲ ὅσα ἀποκαλύπτει ὁ Κύπρου ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ σύγχρονοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι βασιλικώτεροι τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος συνεβούλευε τοὺς Ὀρθοδόξους, ὅπως βάλουν τὰ δόγματα εἰς τὰς ἀποθήκας. Τί ἔλεγον οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ παπισμοῦ.

Αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμον, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καὶ τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ἀποδεικνύονται «Βασιλικώτεραι τοῦ Βασιλέως» ἤτοι «Βασιλικώτεραι» τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος ἠσπάσθη τὴν διπλωματίαν τῆς ἀγάπης τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις διὰ τὴν προσέγγισιν ἢ ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν παπικῶν. Αἱ σημεριναὶ κεφαλαὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑλοποιοῦν τὰς θέσεις καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος συνεβούλευε: «Νὰ βάλωμε τὰ δόγματα εἰς τὴν ἀποθήκην», «θεολογία ἴσον ἀγάπη». Τοῦτο ἐσήμαινε: «Ἂς μὴ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν Ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ὁμολογεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ ἂς μὴ ἐλέγξωμεν τὰς αἱρετικὰς καινοτομίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης». Πῶς αἱ σημεριναὶ κεφαλαὶ τῆς Ἐκκλησίας μας θέτουν τὰ δόγματα εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὸ περιθώριον; Διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, τοῦ Βατικανοῦ ὡς ἀδελφῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς μὴ ἀναγνωρίσεως τοῦ παπισμοῦ ὡς αἱρέσεως. Τὰ προαναφερόμενα δὲν εἶναι αὐθαίρεται θέσεις τοῦ «Ο.Τ.». Εἶναι αἱ ἐπίσημαι θέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου, ὡς τὰς διετύπωσεν εἰς συνέντευξίν του εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων (ΑΠΕ) ὀλίγα 24ωρα πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα εἰς Κύπρον.

Ἡ ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ συνέντευξίς του ἐκθέτει ὁλόκληρον τὴν Διοικοῦσαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνὰ τὸν κόσμον, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀνοικτὰ πλέον μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς Προδοσίας τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐνῶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ «Ὁμολογία Πίστεως» ἡ ὁποία ἐτάραξε τοὺς Οἰκουμενιστικοὺς κύκλους ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ καὶ ἔχει γίνει σημαία τῶν Ὀρθοδόξων ἀνὰ τὸν κόσμον ἦτο θεόπνευστος κίνησις καὶ ἐξεδηλώθη τὴν πλέον κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ δώσωμεν ὅλοι, διὰ τῆς ὑπογραφῆς μας, τὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως μας. Τὴν «Ὁμολογίαν Πίστεως» ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι Οἰκουμενισταὶ Μητροπολῖται. Ἡ «Ὁμολογία Πίστεως» ἀπεκάλυψεν ὅλας τὰς Προδοσίας των ὡς τὰς περιγράφει εἰς τὴν συνέντευξίν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὸν κυπριακὸν λαὸν ἀνεγνώριζε τὸν Πάπαν ὡς αἱρετικὸν καὶ ὡς ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν του, ἀφοῦ κάμνει προσηλυτισμὸν διὰ τῆς Οὐνίας. Εἰς τὴν συνέντευξίν του εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον διακηρύσσει ὅτι:

1ον) Ὁ παπισμὸς δὲν εἶναι αἵρεσις καὶ δὲν ἔχει καταδικασθῆ ὡς αἵρεσις.

2ον) Ὁ παπισμὸς εἶναι ἀδελφὴ Ἐκκλησία.

Πετάει διὰ τῶν δηλώσεων αὐτῶν, ὅπως τὸ πράττουν καὶ οἱ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **«Ἐσεῖς οἱ Κύπριοι εἶστε...»** *Τοῦ Ἱερομονάχου Διοδώρου Ἁγιορείτου.* Σελ. 8
- **Κρίσιμα ζητήματα Ποιμαντικῆς ἐτέθησαν εἰς Ἡμερίδα τῆς Ἐκκλησίας.** Σελ. 8
- **Οἱ νέοι εἰκονομάχοι.** *Τοῦ κ. Νικ. Κατσιαμβριᾶ.* Σελ. 3
- **Οἱ δεκατρεῖς Ἅγιοι τῆς Καντάρας.** Σελ. 4
- **Τὸ Βυζάντιον ἦτο Ἑλληνόφωνον καὶ ἔσωσε τόν Ἑλληνικόν πολιτισμόν.** Σελ. 5
- **Ἀπάντησις εἰς τόν Τοῦρκον Πρωθυπουργόν διά τὴν ἐκλογήν Μουφτήδων καί Οἰκ. Πατριάρχου .** Σελ. 5
- **Κίνδυνος διά τήν δημιουργίαν ἑνός νέου «Παλαιοημερολογιτικοῦ» Ζητήματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν.** *Ἐπισημαίνει* ***ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος.*** Σελ. 6
- **Περί τοῦ «ὁρίου ἡλικίας» τῶν Μητροπολιτῶν.** Σελ. 6
- **Ἡ ἀποκαλυπτική συνέντευξις τοῦ Κύπρου διά τὴν προδοσίαν τῆς Πίστεώς μας ὑπό τῶν κεφαλῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.** Σελ. 7

Η ΟΥΝΙΑ ΩΣ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΨΕΥΔΟΥΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

Τά ὅρια τῆς ποικιλομορφίας σέ σχέση μέ τήν ἑνότητα*

Τοῦ **Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση,** Ὁμοτίμου Καθηγ. Α.Π.Θ

ΕΝΑ βασικό γνώρισμα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος, τοῦ εἰκοστοῦ, ἦταν ἡ προσπάθεια νά ἐπανεύρει ὁ χριστιανικός κόσμος τήν ἑνότητά του. Μετά τήν ἀπόσχιση τοῦ Παπισμοῦ ἀπό τήν Ἐκκλησία στίς ἀρχές τῆς δεύτερης χιλιετίας (1054) καί τήν ἐν συνεχείᾳ ἀπόσχιση τῶν Προτεσταντῶν ἀπό τόν Παπισμό, τόν 16ο αἰώνα, Ἀνατολή καί Δύση ἦσαν βαθύτατα διηρημένες, ἡ δέ Δύση πολυδιασπασμένη καθ' ἑαυτήν.

Ἡ Ἐκκλησία βέβαια δέν ἔχασε οὔτε τήν ἑνότητα οὔτε τήν καθολικότητα, τήν ὁλοκληρία της· ἡ αἵρεση καί τό σχίσμα πληγώνουν καί τραυματίζουν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δέν τήν διαιροῦν ὅμως οὔτε τήν χωρίζουν, ὅπως δέν διαιρεῖται ἕνα δένδρο, ἄν ἀποκοπεῖ ἕνα ἀπό τά κλαδιά του. Ἀπό τῆς πλευρᾶς αὐτῆς οἱ χρησιμοποιούμενοι ὅροι ***«ἀδιαίρετη Ἐκκλησία»*** **τῶν δέκα πρώτων αἰώνων καί** ***«ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν»*** **εἶναι ἐσφαλμένοι. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ἀδιαίρετη καί μετά τό σχίσμα τοῦ 1054, καί μετά ἀπό ὁποιοδήποτε σχίσμα. Δέν ὑπάρχουν ἔπειτα πολλές ἐκκλησίες γιά νά ἑνωθοῦν. Ὑπάρχει μόνον ἡ «Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία», πού συνεχίζει ἀδιαίρετα καί ἀδιάκοπα τή ζωή της στήν Ὀρθόδοξη Ἀνατολική Ἐκκλησία. Οἱ ἀποσχισμένοι μέ τίς αἱρέσεις καί τά σχίσματα ἑτερόδοξοι Χριστιανοί σέ Ἀνατολή καί Δύση δέν εἶναι ἐκκλησίες· πρέπει νά ἑνωθοῦν μέ τήν Ἐκκλησία, ἀποκηρύσσοντας τίς αἱρέσεις καί τίς πλάνες. Ἐπομένως ἡ ἑνότητα ἐπιτυγχάνεται ὄχι μέ τήν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», ἀλλά μέ τήν** ***«ἕνωση μέ τήν Ἐκκλησία»*****.**

Καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς μετά τό σχίσμα δεύτερης χιλιετίας ἔγιναν πολλές ἀπόπειρες γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἑνότητος καί μάλιστα μέ τήν σύγκληση μεγάλων ἑνωτικῶν συνόδων, ὅπως αὐτές τῆς Λυών (1274) καί τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439). Καί ἐνῶ ἐπισήμως ἀποφασίσθηκε καί ὑπογράφτηκε ἡ Ἕνωση Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν, σχεδόν ἀπό τό σύνολο τῶν Ὀρθοδόξων ἐπισκόπων μελῶν τῆς συνόδου στήν δεύτερη ἀπό αὐτές, μέ ἐξαίρεση τόν Ἅγ. Μᾶρκο Εὐγενικό καί μερικούς ἄλλους, ἐν τούτοις ἔμεινε ἀνεφάρμοστη, ἕνα ἁπλό κομμάτι χαρτιοῦ. Δέν ἐπεδίωξαν τήν ἀληθινή χριστιανική ἑνότητα καί εἰρήνη, τήν ἕνωση μέ τήν ἀλήθεια· δέν στηρίχθηκαν στό πρότυπο τῆς ἀληθινῆς ἑνότητος, ὅπως αὐτή προκύπτει ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων, ἀλλά σέ νέα ἐπινοηθέντα ψευδῆ πρότυπα ἑνότητος, ὅπως αὐτό τῆς «Οὐνίας», πού ὑπηρετοῦν ἄλλες σκοπιμότητες ἐμπαθεῖς, ἐγωϊστικές, αὐταρχικές καί διχαστικές, πού ὄχι μόνο δέν βοήθησαν στήν ἑνότητα, ἀλλά μεγάλωσαν τό χάσμα καί προκάλεσαν νέες διαιρέσεις. Αὐτό διεπίστωσαν καί ὑπέγραψαν ὁμόφωνα τά μέλη τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν κατά τήν Στ΄ Γεν. Συνέλευση τῆς Ὁλομελείας στό Freising τοῦ Μονάχου (Ἰούνιος 1990). Τό κείμενο γράφει ἐπί λέξει: ***«Ἡ Οὐνία ὡς μέθοδος, ὅπου ἐφηρμόσθη, ἀπέτυχε νά ὑπηρετήσῃ τόν σκοπόν τῆς προσεγγίσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Ἀντιθέτως προεκάλεσε νέας διαιρέσεις. Ἡ οὕτωσί δημιουργηθεῖσα κατάστασις ἐγένετο ἀφορμή συγκρούσεων καί δεινῶν, τά ὁποῖα ἐσφράγισαν τήν συλλογικήν μνήμην καί συνείδησιν τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Ἀφ' ἑτέρου δι' ἐκκλησιολογικούς λόγους ἐπαγιώθη ἡ πεποίθησις ὅτι θά ἔπρεπε νά ἀναζητηθοῦν ἄλλοι τρόποι» (6γ).***

Σέ παπικά καί πατριαρχικά κείμενα, σέ μελέτες θεολόγων, ἀκόμη καί στόν Θεολογικό Διάλογο, ἀφήνεται ἡ χιμαιρική ἐντύπωση ὅτι δῆθεν τό νέο μοντέλο ἑνότητος πού ἐπιδιώκεται εἶναι τό ἐκκλησιολο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

** Εὐρεῖα περίληψις τῆς εἰσηγήσεως εἰς τήν θεολογικήν ἡμερίδα «"Πρωτεῖον", Συνοδικότης καί Ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας», πού ὠργάνωσε ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς (28.4.2010).*

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΤΩΝ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου **Διονυσίου Τάτση**

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα ποὺ δὲν ἀντιμετωπίζει ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ τὰ ἐφημεριακὰ κενά. Πολλὲς ἐνορίες στὴν ἐπαρχία καὶ ἰδίως στὶς ὀρεινὲς καὶ ἀπομακρυσμένες περιοχές, δὲν ἔχουν ἱερεῖς. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι οὐσιαστικὰ μένουν ἀποίμαντοι. Ἱερεῖς ἐμφανίζονται μόνο στὶς κηδεῖες καὶ τὰ μνημόσυνα καὶ πάντα εἶναι βιαστικοὶ καὶ ἀδιάφοροι γιὰ τὸ τί συμβαίνει στὴν ἐνορία. Χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰ πολυάριθμα ἐξωκκλήσια. Ἡ εἰκόνα εἶναι ἀποκαρδιωτική. Κάτι πρέπει νὰ γίνει.

Στὰ χωριά μας ὑπάρχουν ὡραιότατοι Ἱεροὶ Ναοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐγκαταλειμμένοι καὶ συχνὰ γίνονται στόχος ἀρχαιοκαπήλων. Σὲ ἐντυπωσιάζουν τὰ ξυλόγλυπτα τέμπλα τους, οἱ περίτεχνες εἰκόνες τους, οἱ ἐπιβλητικοὶ δεσποτικοὶ θρόνοι, οἱ ὑπερυψωμένοι ἄμβωνες καὶ τὰ λεπτοδουλεμένα προσκυνητάρια. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἀξιόλογα ἱερὰ σκεύη, παλαιὰ λειτουργικὰ βιβλία, χρυσοκέντητοι ἐπιτάφιοι, ἱερὰ ἄμφια καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα. Πρόκειται γιὰ μικρὰ ἐκκλησιαστικὰ μουσεῖα, ἀφημένα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ διερωτᾶται κανείς. Ποιὸς θὰ προστατέψει αὐτοὺς τοὺς Ἱεροὺς Ναούς; Ποιὸς θὰ ἐπισημάνει τὶς φθορές τους καὶ θὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὴ συντήρησή τους; Ποιὸς θὰ διαφυλάξει τὰ κειμήλια τους; Καὶ ἡ ἀπάντηση ἀκόμα δὲν ἔχει δοθεῖ.

Ὁ πιστός, ποὺ μπαίνει σὲ ἕναν τέτοιο Ἱερὸ Ναό, καταλαμβάνεται ἀπὸ συναισθήματα. Ἡ πικρία του γίνεται ἀφόρητος πόνος, καθὼς στοχάζεται ὅτι οἱ παλαιοὶ —πρὸ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ἐτῶν— χωρὶς νὰ ἔχουν πολλὰ μέσα καὶ δυνατότητες, μόνο μὲ τὸν προσωπικό τους μόχθο, τὸ ἔμφυτο μεράκι καὶ τὴ βαθιὰ εὐσέβεια, ἔχτισαν καὶ καλλώπισαν τὸν Ἱερὸ Ναό, ἐνῶ ἐμεῖς τὸν ἐγκαταλείψαμε καὶ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴ συντήρησή του.

Θὰ κάνω μιὰ περιγραφὴ ἑνὸς τέτοιου Ἱεροῦ Ναοῦ γιὰ νὰ δώσω μιὰ εἰκόνα τοῦ τί συμβαίνει στοὺς περισσότερους Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς ἐρημωμένης ὑπαίθρου, ὅπου δὲν ὑπάρχουν μόνιμοι ἱερεῖς. Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ ἱερό. Στὴν Ἁγία Τράπεζα ὑπάρχουν καλύμματα φθαρμένα, μὲ λάδια καὶ κεροστάγματα, Εὐαγγέλιο καὶ φυλλάδα μαυρισμένα ἀπὸ τὴν πολυετῆ χρήση, ἀρτοφόριο ἀπεριποίητο καὶ κηροπήγια ἐντελῶς ἀκάθαρτα. Κάτι παρόμοιο καὶ στὴν προσκομιδή. Ἐνοχλητικὴ ἀκαταστασία. Ὀξειδωμένα καὶ θαμπὰ ἱερὰ σκεύη, κουρελιασμένα μαντηλάκια θείας κοινωνίας, τσαλακωμένα καὶ κιτρινισμένα ψυχοχάρτια, μαυροδάφνες ἀκατάλληλες καὶ μπουκάλια ἐδῶ κι ἐκεῖ παντελῶς ἄχρηστα. Στὰ ντουλάπια τοῦ ἱεροῦ ὅλα τὰ πράγματα φύρδην–μίγδην. Στὸν κυρίως Ἱερὸ Ναὸ ἡ κατάσταση εἶναι καλύτερη, γιατὶ ὑπάρχουν δύο τρεῖς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες φροντίζουν καὶ τακτοποιοῦν. Στὸ γυναικωνίτη ὅμως πάλι ἀκατα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ποῖοι Ἱεράρχαι δέν παρέστησαν εἰς τήν ὑποδοχήν τοῦ Πάπα

Οἱ Ἱεράρχαι μέ τό γνήσιον Ὀρθόδοξον φρόνημα, οἱ ὁποῖοι ἠρνήθησαν νά παραστοῦν εἰς τήν ὑποδοχήν τοῦ Πάπα εἰς τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν Κύπρου εἶναι οἱ Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, Κυρηνείας Παῦλος, Τριμυθοῦντος Βαρνάβας, ὁ Χωρεπίσκοπος Ἀμαθοῦντος Νικόλαος καί ὁ Ἐπίσκοπος Λήδρας Ἐπιφάνιος. Εἰς τήν ὑποδοχήν δυστυχῶς παρέστησαν Ἱεράρχαι μέ ἀντιοικουμενιστικόν φρόνημα, ὡς εἶναι:

– Ὁ Πάφου, ὁ ὁποῖος εἰς τά κηρύγματά του καί εἰς τάς δηλώσεις του ὁμιλεῖ διά Παπικούς μετά τῶν ὁποίων ἔχομεν μεγάλας διαφοράς.

– Ὁ Κιτίου, ὁ ὁποῖος εἰς τό Μπαλαμάντ δέν ἀπεδέχθη ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι ἀδελφή Ἐκκλησία, ἐνῶ κατά τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα τόν ὑπεδέχθη ὡς τόν ἁγιώτατον ἐκπρόσωπον τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

– Ὁ Μόρφου, ὁ ὁποῖος ἐπέκρινε μέχρι πρότινος τόν Πάπαν διά τάς κακοδοξίας του!

– Ὁ Καρπασίας κ. Χριστοφόρος, ὁ ὁποῖος ἕως τῆς ἐπισκέψεως εἶχεν ἀντιαιρετικόν καί ἀντιπαπικόν φρόνημα.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ

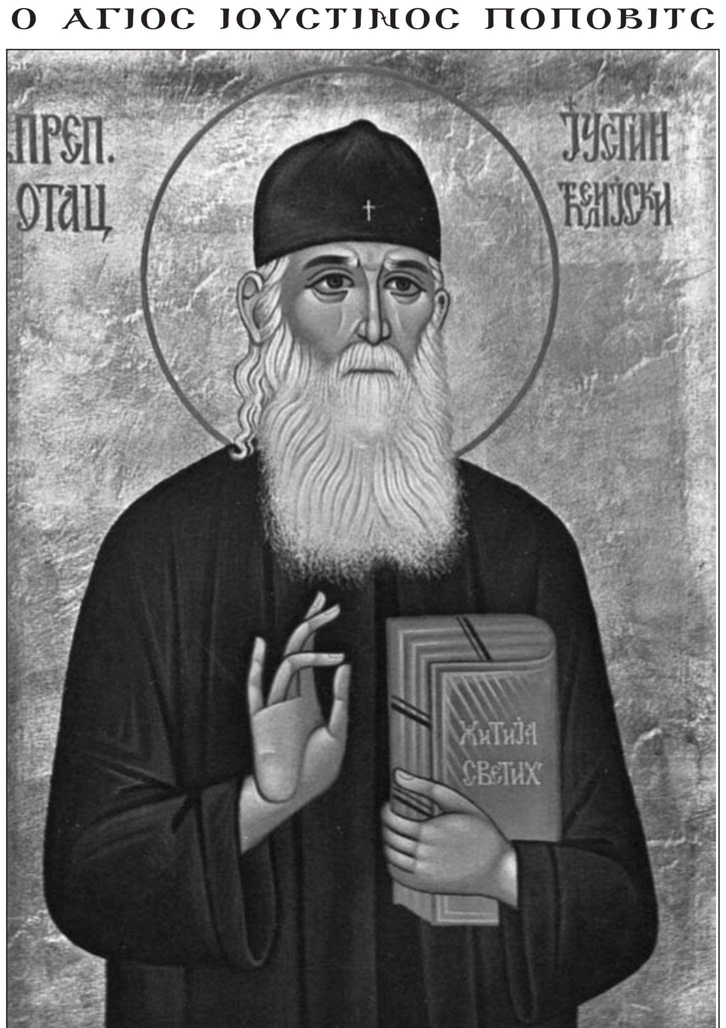

Τὴν 14ην Ἰουνίου ἑορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ ἀντιπαπικοῦ–ἀντιοικουμενιστοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς (1894–1979).

<u>Συνοδοιπόρος τῆς «Νέας Ἐποχῆς»</u>

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,** Θεολόγου

Πολυσυζητημένο τό θέμα τῆς Παγκοσμιοποίησης καί τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἄς ἰδοῦμε τή μορφή καί τήν ἐξέλιξη. Πολύς θόρυβος ἔγινε τίς τελευταῖες δεκαετίες. Κι ὅταν μερικές ἔννοιες καί μερικά γεγονότα θολώνονται μέ ἀποκρυφιστικές παραθρησκευτικές προλήψεις καί δεισιδαιμονίες, τά πράγματα παίρνουν μιά τραγικότερη μορφή.

Στήν τελευταία δεκαετία τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα καί τήν πρώτη δεκαετία τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα, οἱ οἰκονομικοί παράγοντες συνασπίζονται μέ προοπτικές παγκόσμιας ἐπικράτησης. Οἱ θρησκευτικές ἰδέες καί ἀντιλήψεις ξεθωριάζουν καί ὑποχωροῦν. Οἱ οἰκονομικές πάλι, προσπάθειες, ἀποκτοῦν πολιτικο – μεταφυσικές προεκτάσεις.

Αὐτό, ἀκριβῶς, παρατηρεῖ καί ἐπισημαίνει ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος: ***«Οἱ ἀποφάσεις μεγάλων κρατῶν καί διεθνῶν ὀργανισμῶν δείχνουν ὅτι ἡ παγκοσμιοποίηση δέν εἶναι πλέον αὐτόνομο φαινόμενο, ἀλλά ἀποτελεῖ πολιτική ἰδεολογία καί σχεδιασμό τῶν οἰκονομικά ἰσχυρῶν»*****.**

Μήπως ἀρχή καί σχεδιασμός τῆς παγκοσμιοποίησης δέν ἀποτελεῖ ἡ Εὐρωπαϊκή Ἕνωση; Ξεκίνησε μέ τήν οἰκονομική ἕνωση μερικῶν ἰσχυρῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, καί τώρα τό «Δικαστήριό» της δίνει διαταγές νά κατεβοῦν τά Χριστιανικά σύμβολα τοῦ Σταυροῦ ἀπό τίς τάξεις τῶν Σχολείων! Ἰδού ἡ ὑπέρβαση — ἤ μᾶλλον, κατάχρηση— τῶν ἐξουσιῶν καί τῆς οἰκονομικῆς δομῆς (sic) τῆς Εὐρώπης!

«Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Παγκοσμιοποίηση ἔχει χαρακτήρα σοσιαλκαπιταλιστικό, χωρίς πίστη καί Θεό. Ἡ βιοθεωρία της εἶναι ἑτερομερής, δέν καλύπτει τόν πνευματικό ἄνδρωπο καί δέν κάνει καμιά ὑπέρβαση γιά τό ἐπέκεινα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Κάτω ἀπό τήν Παγκοσμιοποίηση τῶν πάντων ὑποβόσκει ἀναμφίβολα, κρίση ἀξιῶν καί θεσμῶν καί προπαντός κρίση τοῦ ἀνδρώπινου προσώπου» **(«Κοινωνία» 2007, σελ. 225 – 226).**

Ἐκτός ἀπ' τήν οἰκονομία, «ἡ δυναμική τῆς νέας τεχνολογίας, πού περιορίζει τό ἐνδιαφέρον της γιά τόν ἄνθρωπο μόνο στήν ὑλική του διάσταση, φέρεται νά ὁδηγεῖ στήν ἐξ ἀντικειμένου κατασκευή ἑνός homo novus (νέου ἀνθρώπου)... Μήπως ἡ θέση τῆς ἀνθρωπότητας, ἀπέναντι στό ὑπαρξιακό αὐτό ἐρώτημα σημαίνει ἀποδοχή ***«τῆς κυριαρχίας τοῦ μηδενός»*****, κατά τόν Ζάν Πώλ Σάρτρ, ὁ ὁποῖος πρίν ἀρκετά χρόνια θεωροῦσε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωή** ***«δέν εἶναι ἀξία ἀλλά ἀποτυχία»*****; («Ἑστία»: 4/1/2000:**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Κύπρου κ. Χρυσόστομος εἰς συνέντευξίν του εἰς τό Ἀθηναϊκόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων (ΑΠΕ) διεκήρυξεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τόν Πάπαν ὡς κανονικόν ἐπίσκοπον καί τόν Παπισμόν ὡς κανονικήν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι συγκλονιστική. Ὄχι μόνον διότι κηρύσσει τήν Ἕνωσιν εἰς ἐπίπεδον κορυφῆς, ἀλλά διότι ἡ Διοικοῦσα Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προσχωρεῖ εἰς τάς διαστροφάς τοῦ Παπισμοῦ καί τάς ἀποδέχεται. Ἕως σήμερον ἐγνωρίζομεν ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστοι αἱ ἔννοιαι τοῦ Κράτους καί τῆς Ἐκκλησίας. Πολύ προσφάτως τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἤλεγξε τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδή ἡ τελευταία ἐφήρμοσε τούς νόμους τοῦ Κράτους (Καταστατικόν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν ὁποῖον ἔχει προσυπογράψει καί τό Φανάρι) διά τήν ὑπόθεσιν τοῦ καθαιρεθέντος Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτου. Σήμερον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ὁμιλῶν ἐξ ὀνόματος Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν καί Ἀρχιεπισκόπων, μᾶς λέγει ὅτι Κράτος καί Ἐκκλησία δέν εἶναι ἔννοιαι ἀσύμβατοι μεταξύ των. Καί δι' αὐτό ἀναγνωρίζουν τό Κράτος τοῦ Βατικανοῦ ὡς Ἐκκλησίαν. Πρίν ἀπό μερικά χρόνια ἕνας ἄλλος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ μακαριστός Ἀθηνῶν Σεραφείμ, διεκήρρυσεν ὅτι τό Βατικανόν δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλά ὀργανωμένον Κράτος καί ὡς ἐκ τούτου δέν δυνάμεθα νά κάμνωμεν διάλογον διά θέματα Πίστεως. Αὐτά ἔλεγεν ὁ ἁπλός, παρεξηγημένος καί καταγγελλόμενος ὡς δικτατορίσκος εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί ἄνευ ποιμαντικοῦ ἔργου Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρός Σεραφείμ. Σήμερον τά πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Ὁ Πάπας ἀναγνωρίζεται ὡς κανονικός Ἐπίσκοπος καί τό Βατικανόν ὡς Ἐκκλησία. Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κυρός Χριστόδουλος ὑπεδέχθη εἰς τάς Ἀθήνας τόν Πάπαν ὡς Ἀρχηγόν Κράτους καί ὡς Ἀρχηγόν Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης προσφωνεῖ τόν Πάπαν ὡς Ἁγιώτατον Ἀδελφόν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καί τό αὐτό πράττουν καί οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀρχιεπίσκοποι ὡς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

«ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ...»

Ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συλλείτουργου μετὰ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί Πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ. Κυρίλλου

(1ον)

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Μόσχαν συνέπεσεν καὶ μὲ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς (23η Μαΐου), κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελέσθη Πατριαρχικὸν Συλλείτουργον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σεργίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐξεφωνήθησαν ὁμιλίαι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Κυρίλλου καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου διὰ τὴν «μεγίστην» «Πάνσεπτον καὶ Παναγίαν» ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὁ «Ο.Τ.» παραθέτει τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀπὸ πνευματικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ θεολογικῆς ἀπόψεως ὁμιλίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου διὰ τὴν «μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν» ὡς «ἐβάπτισε» τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Ἡ ὁμιλία ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Μακαριώτατε καὶ Ἁγιώτατε Πατριάρχα Μόσχας καὶ πάσης Ρωσσίας κ. Κύριλλε,

Ἱερώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλογημένοι Χριστιανοί, τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,

1. Συνήχθημεν σήμερον πάντες ἡμεῖς, Ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι, εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον τῶν ἀσκητικῶν ἀγωνισμάτων καὶ τῶν πνευματικῶν κατορθωμάτων, τὸν ὁποῖον ἀνέδειξεν ὁ πύρινος ζῆλος πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐκλεκτοῦ τέκνου τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας Ὁσίου Σεργίου τοῦ Ραντονὲζ καὶ ἐπότισαν διὰ τῶν δακρύων τῆς μετανοίας χιλιάδες ἀσκητῶν καὶ εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Ἡ ἀπόφασις τοῦ νεαροῦ, κατὰ κόσμον Βαρθολομαίου, ἀπὸ τὸ Ροστὼβ νὰ ἐπιλέξῃ τὴν δύσβατον ἀτραπὸν τῆς ἀσκητικῆς πνευματικότητος δὲν ἐκάμφθη ἀπὸ τὰς μεγάλας δυσκολίας τοῦ μονήρους βίου καὶ τὰς ἀντιξόους συνθήκας τῶν καιρῶν. Ἀντιθέτως ἐνισχύθη πολλῷ μᾶλλον διὰ τῶν ἀγώνων αὐτοῦ πρὸς ἀντιμετώπισιν ὄχι μόνον τῶν ἔξωθεν προκλήσεων τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐσωτερικῶν συγχύσεων τοῦ μοναχισμοῦ τῆς ἐποχῆς. Ἡ εὐλάβεια τῶν εὐγενῶν γονέων του Κυρίλλου καὶ Μαρίας ἤσκησε μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰς πνευματικάς του ἐπιλογάς, διὸ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ χηρεύσαντος πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του Σεργίου νὰ ἀποσυρθοῦν εἰς τὸν ἔρημον τότε τόπον τοῦ Ραντονὲζ καὶ νὰ ἀφιερωθοῦν εἰς τὸν ἀναχωρητικὸν βίον.

Ἀνήγειρον μίαν καλύβην, ἕνα κελλίον καὶ ἕνα ναόν, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Ἡ πρόθυμος ἀποδοχὴ τῆς προτροπῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου νὰ καθιερώσῃ τὸ κοινοβιακὸν σύστημα εἰς τὸ νέον μοναστικὸν κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρρεον πανταχόθεν ἀσκηταί, ἐπιβεβαιοῖ ὄχι μόνον τὴν εὐρυτάτην πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς καθιερωμένους κανόνας τῆς ἀσκητικῆς πνευματικότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον συνήχθημεν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ μέγα τοῦτο μοναστικὸν κέντρον τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γενικώτερον, ὥστε νὰ ἑορτάσωμεν ἀπὸ κοινοῦ, συνηγμένοι περὶ τὴν Τράπεζαν τοῦ Κυρίου, τὴν μεγάλην ταύτην ἑορτὴν δι' ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, *"ἡ πολύτεκνος αὕτη καὶ φιλότεκνος"* Ἐκκλησία, κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον, *"τῷ πλήθει τῶν τέκνων κομᾷ"* καὶ *"φαιδροτέρα σήμερον δείκνυται τὰ πλήθη τῶν ὑμετέρων σωμάτων περιβαλλομένη"* (Ὁμιλία α΄, εἰς τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν, 1. PG 50, 453), διότι ἡ φιλτάτη θυγάτηρ αὐτῆς καὶ ἀδελφὴ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας, παραλαβοῦσα ἐκ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας καὶ τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν πνευματοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, φωτίζεται συνεχῶς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῶν πυρίνων γλωσσῶν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ γεύεται τοὺς καρποὺς τῆς ἐπιδημίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄχι μόνον εἰς εὐτυχεῖς περιόδους, ἀλλὰ καὶ εἰς καιροὺς χαλεπούς.

Ἡ ἀκατανίκητος δύναμις τῶν πυρίνων γλωσσῶν συνήγαγε πάσας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.